

HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

DIANE
GASTON

SKANDAALIKEERISESSE
SÜNDINUD

Diane Gaston
BORN TO SCANDAL
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S. à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Diane Perkins
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M06257613
ISBN 978-9949-25-385-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Minu õele Judyle,
mu esimesele ja igavesele sõbrale*

Autori märkus

Paladustest ja reetmisest rääkiv „Skandaalikeerisesse sündinud“, mille keskmes on koduõpetajanna, on minu poolne austusavaldus Charlotte Brontë romaanile „Jane Eyre“. Charlotte Brontë oli 1830ndate lõpus ise Yorkshire'is guvernant ja mõistis hästi selle ametikohaga kaasnevat üksildust ning ammutas hiljem oma ajatut romaani kirjutades inspiratsiooni just oma kogemustest.

Üheksateistkümnendal sajandil oli guvernant sageli üsnagi haletsemist vääriv kuju. Ta polnud teenija ega pere-liige ning elas nende kahe seisuse vahel üksildast elu, tegi laste eest hoolitsedes pikki tööpäevi, ta tasu oli väike ning tal polnud vähimatki kaitset nende eest, kel võis tulla pähe teda ära kasutada. Kõige hullem oli aga see, et abi saamiseks polnud tal pöörduda kellegi poole.

Oma aja teravapilgulise vaatlejana leidis ka Jane Austen kindlasti, et guvernant on üks õnnetu olend. Romaanis „Emma“ võrdleb ta seda positsiooni isegi orjusega. Tema tegelaskuju Jane Fairfax, kes tunneb, et tema saatus on saada guvernandiks, märgib selle ameti kohta järgmist: „Ei, ma ei mõelnud just kauplemist orjadega, vaid kõigest guvernantide ja seltsidaamidega, mis on nähtavasti natuke väiksem kuritegu... vähemalt nende arvates, kes sellega

tegelevad. Aga kas müüdavad sellest õnnelikumad on, ma küll vastutada ei või...“*

Seega vajab just guvernandi-tegelaskuju õnneliku lõpuga raamatut.

Mõtlesin seega... Mis siis, kui looksin guvernandi, kelle minevik on veelgi keerulisem kui Jane Eyre'i oma, ning aristokraadist kangelase, kes sarnaselt härra Rochesteriga üritab iga hinna eest oma skandaalirohket elu seljataha jätta? Kuidas pakkuda neile õnnelik lõpp?

„Skandaalikeerisesse sündinud“ ongi tulemus.

Mulle meeldib lugejailt tagasisidet saada. Külstage minu Facebooki ja Twitteri lehekülgi või minu veebilehte dianegaston.com.

* Urmas Rattuse tõlge.

Esimene peatükk

Mayfair, 1816. aasta maikuu

Brentmore'i markii väljus oma Londoni maja raamatukogust ja läks võõrastetuppa.

Ta oli nõustunud nõo plaani üle mõtlema. Mille pagana pärast ta oli küll ometigi seda teinud?

Ta läks akna alla ja tõmbas äkilise liigutusega brokaatkardinad eest. Milleks panna akna ette paksud kardinad, kui Londonis on niigi vähe päikesevalgust? Üks paljudest inglise narrustest. Mida kõike ta küll oleks valmis andma ühe ilusa päeva eest Iirimaal.

Piinavatel rahutushetkedel naasid ta mõtted alati Iiri-
maale. Vaatamata sellele, kui väga ka ta inglise vanaisa –
vana markii – oli üritanud seda temast välja juurida, ei
õnnestunud tal sugugi oma esimesi eluaastaid meelest
peletada.

Ta vahtis aknast välja ja sundis end taas ilmale mõt-
lema. Taevas näis hallim kui tavaliselt. Ju hakkab jälle
sadama.

Teisel pool tänavat Cavendishi väljakul tammus noor
naine. Miski naise juures jäi talle silma ja köitis ta tähele-
panu.

Tal ei õnnestunud pilku naiselt rebida.

Naise tunded näisid üle keevat; näis, nagu ei õnnestuks tal neid sugugi valitseda. Ta tundis seda sama teravalt, just nagu kajaksid need emotsioonid temas endas vastu, just nagu prooviks ta taas oma tulist loomust kontrollida. Selles on süüdi temas peituv iirlane, oli vana markii ikka öelnud.

Kas ta mõtted naasevad alati nende päevade juurde?

Parem juba mõelda väljakul tammuvale ilusale preilile.

Mida see naine seal küll teeb, nähes välja sama ärevil, nagu tema end sisimas tunneb? Naine huvitas teda viisil, mis ei õnnestunud sugugi arvutul hulgal seltskonnahooaja ballidel ja muusikaõhtutel osalevatel kõrgseltskonna tütaridel. Rumalad tüdrukud, kes vahtisid talle lootusrikkalt otsa, kuni mammad nad tema *reputatsioonist* sosistades minema viisid.

Kas need mammad panid pahaks tema katastroofilist esimest abielu? Või ta iiri verd? Markiitiitel ei korvanud kumbagi.

Ta ei tahtnud seda kõike. Ei tahtnud seltskonnahooaega. Ega tahtnud abieluturgu vaatamata sellele, mis ta nõbu rääkis. Tema oli seda korra teinud ja kuhu see välja oli viinud? Ei, tal polnud vähimatki tahtmist, et mõni naine teda huvitaks, ta ei tahtnud näha isegi teisel pool tänavat tammuvat neidu. Tal on vaja tööd teha.

Ta tõmbus akna juurest eemale, kuid samal hetkel naine pöördus ning ärev ilme ta näol lõikas markiile otse südamesse.

Isegi nii kaugelt nägi ta selgesti, et naise silmad olid suured. Huuled nägid välja nii, nagu oleks ta suudelnud

roose. Tumedad punakaspruunid juuksed piilusid kena kübara alt ja sinine musliinkleit lehvis tõusvas tuules, paljastades hetkeks saledad pahklud.

Markii hingas sügavalt sisse.

Naisest õhkus ootust. Kirge. Lootust. Hirmu. Naine erutas teda südamest niueteeni ja sellist asja ei tulnud just sageli ette, päris kindlasti aga mitte pärast seda, kui Eunice oli talle kõik naised vastumeelseks muutnud.

Kas neiu ootab kedagi? Mõnd meest? Kas tegu on salakohtinguga?

Brent surus kadedussööstu maha. Oli aeg, kus ta oleks ihanud, et selline siivsust põlgav noor daam... oleks kohtunud temaga.

Ta keeras aknale selja, lasi brokaatkardinal alla vajuda ning ahvatleva vaate varjata.

On vast lollus. Olles talunud põrgulikku abielu, teadis ta ju väga hästi, kui kergelt võib kirk viia häda ja piinani.

Brent läks tagasi raamatukokku, kus teda ootas laual kuhi pabereid. Ta lappas kirjad läbi. Ta võttis ühe kirja ja luges uuesti läbi Brentmore'ist tulnud uudised. Ta asjaajaja Parker oli seal ja klaarid olukorda.

Laste vanapoolne guvernanti oli ootamatult surnud. Parker oli parasjagu seal ja nii õnnestus tal kõik vajalik korda ajada. Ta kandis hoolt matuste eest, kuid kuidas küll kaks väikest last niisuguse asja üle elavad?

Esmalt ema surm... nüüd guvernanti surm?

Brent hõõrus nägu.

Ta lapsed olid pidanud oma vanuse kohta liiga palju taluma. Võib-olla on nõiõ õigus. Võib-olla tuleks tõesti kaaluda uuesti abiellumist. Eunice on aasta otsa surnud ja lastel on vaja ema, kes juhendaks nende eest hoolitsemist

ning tegeleks guvernantide ja muu sellisega; hoolitseks selle eest, et lastel poleks elus muresid.

Brent ei teadnud lastest midagi. Eunice tegeles nendega ega talunud, kui tema tegemistesse sekkuti. Brent oli lastele sisuliselt võõras. Pärast Eunice'i surma lastele tehtud lühivisiidid olid pigem formaalsus. Guvernant veenis teda alati, et laste kasvatamise eest hoolitsetakse just nii nagu vaja. Kuidas sai Brent kahelda guvernandi aastatepikkuses kogemuses? Kui ta ise veel väike oli, jättis vana markii ta üsnagi karmide koduõpetajate hoolde ja saatis siis kooli. Ta õieti ei näinudki markiid enne, kui Euroopa ringreisilt naasis. Kogemuste põhjal oskas ta öelda, et teised aadlikud puutusid laste eest hoolitsemisega sama vähe kokku.

Brent surus sõrmed kirjutuslaua tumedale siledale pinnale. Iga kord laste peale ja selle peale mõeldes, kuidas nad peavad oma vanemate pattude pärast kannatama, hakkas tal halb. Paremini tagasi võõrastetoa akna juurde ja vaadata igatseval pilgul armukest ootavat kirglikku noort naist kui ahastada selle üle, mida pole võimalik muuta.

Üksele koputati. Ülemteenner Davies paotas ukse. „Vabandage tülitamast, lordlik kõrgus. Keegi preili Hill teie juurde. Väidab, et tal on kokku lepitud.“

Brent vahtis ülemteenrit arusaamatul pilgul. Kokku lepitud?

Õige jah. Vahel ka veab. Eelmisel õhtul White'i klubis kuulis ta kedagi mainimas, et üks guvernant on saadaval. Et tollel mehel pole teda enam vaja ning ta tahaks võimalikult kiiresti talle koha leida. Brent ütles tollele mehele – kes see küll oli? –, et too saadaks naise täna tema juurde.